Γενικά
Εγκλήματα
Τύπος
Henry Bulwer
Νομ. Συμβ.
Πάφος ✓
Διαφόρων

ΟΟΡ
Ξωμολέβ

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ» ΚΑΙ Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΟΠΩΝ.

Κύριε Συντ. τῆς «Ἀληθείας»

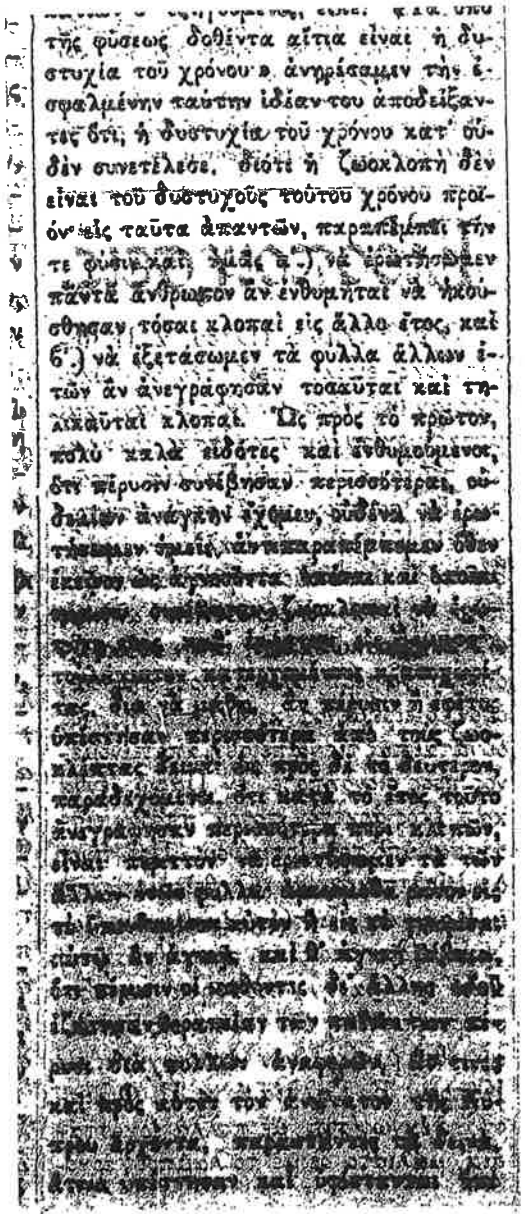
Ἀνέγνωμεν ἐν δυσὶ τῆς «Σάλπιγγος» φύλλοις ὅσα ὁ ἀξιότιμος αὐτῆς Συντάκτης ἔγραψεν ἀπολογούμενος καὶ ἀνταναιρῶν δῆθεν τὰ ὑφ' ἡμῶν εἰς ἀναίρεσιν τοῦ «Διατί ηὔξησαν αἱ κλοπαί» ἄρθρου τοῦ γραφέντα, καὶ ἐν δυσὶ τῆς «Ἀληθείας» φύλλοις δημοσιευθέντα· θὰ ἐκρίνομεν, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνάξιον τοῦ κόπου πᾶσαν περαιτέρω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζήτησιν, διότι ἂν ἡμεῖς πράγματι δὲν ἀνηρέσαμεν τὸ ἄρθρον του ἐκεῖνο, ὡς αὐτὸς «ἐκ πνεύματος ἐγωϊστικοῦ» λέγει, ἀνήρεσεν ὅμως αὐτὸς ἑαυτὸν δι' ὅσων εἰς ἀπολογίαν του ἔγραψεν. Ἐπειδὴ ὅμως λέγει ὅτι ἡ συζήτησις εἶναι τροφή του, ἵνα μὴ ἀφήσωμεν αὐτὸν πεινῶντα, γράφομεν τὰ ἑξῆς, ἅτινα παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσητε ἐν προσεχεῖ τῆς ἐριτίμου ὑμῶν ἐφημ. φύλλῳ.

Ὁ ἀξιότιμος φίλος ἀρχόμενος τῆς ἀπολογίας καὶ ἀνταναιρέσεώς του, λέγει· «Ἐγράψαμεν ἡμεῖς ὅτι καὶ ἡ δυστυχία τοῦ χρόνου συνέτεινεν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο αὔξησιν τῶν κλοπῶν. . . . κ.λ.π.» Ὃ καὶ ἐνταῦθα, τὸν ὁποῖον, ὁλογίκην συζήτησιν ἀπαιτῶν, ὑστεροβούλως τίθησι, σκοπὸν προτίθεμενος νὰ ἐλαττώσῃ (ἐναντίον τῆς ἀρχικῆς του ἰδέας) τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως δοθέντα αἴτια εἰς αὔξησιν τῶν κλοπῶν, ὡς πρόσθετος, εἶναι περιττὸς δύναται ὅθεν νὰ λάβῃ καὶ

[redacted]

σεως, ὅπως τοὺς μεταχειρισθῇ τόσας, ἐν καταλληλοτέρᾳ τινὶ εὐκαιρίᾳ. Ἐκεῖ εἶπε καθαρά· «Εἰς τὴν αὔξησιν τῶν κλοπῶν καὶ τῶν κλεπτῶν συνέτειναν πολλὰ αἴτια, ὧν τὰ μὲν ἐπήγασαν παρ' αὐτῆς τῆς φύσεως· παρακατιὼν δ' ἐξηγούμενος, εἶπε· «Τὰ ὑπὸ

Αλήθεια
22)3/9/1887

τῶν ζωοκλεπτῶν, ἐξητήσαντο παρ' αὐτοῦ τὴν θεραπείαν, πρᾶγμα ὅπερ ἐζήτουν δὲν ἔγεινεν· ἄλλως τε, καθὼς ὅταν τις, μαστιγούμενος, δὲν ἐκπέμπῃ ἀπὸ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας ἢ καὶ τρίτης (ἀναλόγως τῆς καρτερίας) μάστιγος κραυγὰς, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι πρώτη, δευτέρα ἢ καὶ τρίτη μάστιγες δὲν κατηνέχθησαν, ἢ ὅτι ἦσαν αὗται ἐλαφρότε-

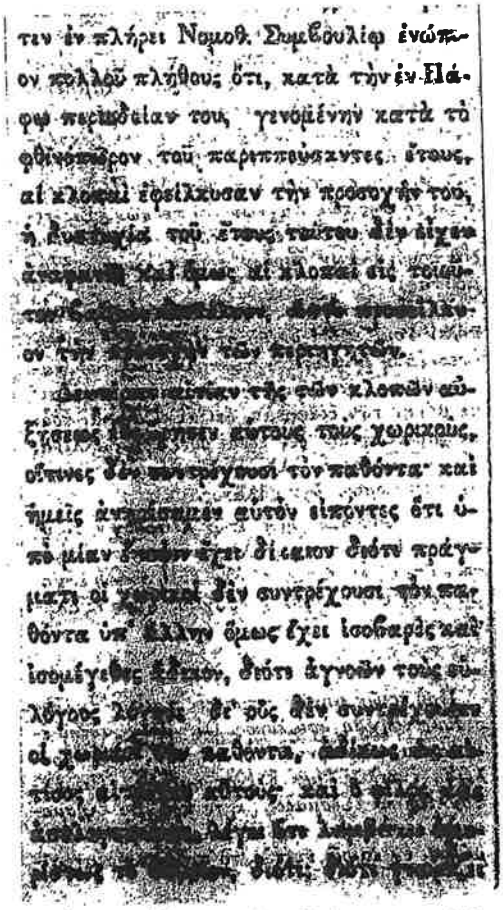
Αλήθεια
22)3/9/1887

ραι ἐκείνης ἀφ' ἧς ἤρξατο κραυγάζων, καθὼς ὅταν «τὸ ξύλον ἀπὸ τῆς πρώτης ξυναρμᾶς δὲν κόπτεται» κατά τινα παρ' ἡμῖν δημώδη παροιμίαν, ἀλλ' ἀπαιτῇ, πολλὰς, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ τελευταία, ἡ τὴν ἐκκοπὴν ἐπενεγκοῦσα ξυναρμά, ἦν ἡ βαρυτέρα καὶ συντελεσματικωτέρα πασῶν, ἢ ὅτι ἄλλαι προηγούμεναι δὲν κατηνέχθησαν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· διότι δὲν ἀνεγράφησαν πέρυσι κλοπαὶ εἰς τὰ φύλλα, ἢ ἀνεγράφησαν ὀλιγώτεραι, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἦσαν πέρυσιν ὀλιγώτεραι· τὸ ἐλευσόμενον ἔτος, ἂν (ὅπερ ἀπευχόμεθα) ἐξακολουθήσωσιν αἱ αὐταὶ ἢ καὶ ὀλιγώτεραι, συμβαίνουσαι κλοπαί, αἱ φωναὶ καὶ αἱ διαμαρτυρήσεις ἔσονται περισσότεραι καὶ ζωηρότεραι, διότι οἱ πάσχοντες βαίνουσιν ἐξαντλούμενοι καὶ σὺν τῇ ἐξαντλήσει τοὺς πόνους ἀριμυτέρους αἰσθανόμενοι· ὥστε οὔτε ὁ «παθὼν καὶ τοῖς πάσχουσι συμπάσχων», οὔτε ὁ «Χίπης Μαστιγίδης», οὔτε οἱ λοιποὶ τόσοι (περίεργον! ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς προτίθεται νὰ εἴπῃ ὅτι πολλοὶ ἐφέτος ἔγραψαν Ἱερεμιάδας περὶ τῶν κλοπῶν, ἀφ' ἑτέρου ἐπιφέρει τὰ ἀτόσια ἀραιοῖς γράμμασι, δι' οὗ ἐλέγχεται φρανιῶν ὅτι, ἅπαντες οἱ ἀπανταχόθεν περὶ κλοπῶν τοῦ ἔτους τούτου γράψαντες, εἰσὶν εἷς ἢ δύο ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα· (ὡραῖος τοῦ ἀμύνεσθαι τρόπος!) οὔτε λοιπὸν οὗτοι μαρτυροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἰδίας του, οὔτε ἡ κυρὰ φύσις διαμαρτύρεται· καὶ ἐκ τούτων γνωρίζοντες ὅτι

[redacted]

ἐκ τῶν ἀσυναρτήτων, εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἔχωσιν ἔρτον καὶ κρέας νὰ χορτάσωσιν, ὅταν πολλοὶ τίμιοι θ' ἀπορφάνωσι τῆς πείνης· γνωρίζοντες, λογικῶς σκεπτόμενοι, ὅτι δὲν συνέτεινεν ἡ δυστυχία τοῦ χρόνου εἰς τὴν αὔξησιν τῶν κακουργημάτων, διότι ὅταν οἱ κακοποιοὶ κόπτωσι τ' αὐτιά, τὴν οὐρὰν, τὴν γλῶσσαν κ.λ.π. τῶν ὄνων, τῶν ἵππων, τῶν ἡμιόνων κ.λ.π. ἢ περῶσιν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας, ὠφοῦνται οὐχὶ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, διότι οὔτε τ' αὐτιά, οὔτε τὴν οὐρὰν, οὔτε τὴν γλῶσσαν, οὔτε τοὺς ὄνους αὐτοὺς θὰ φάγωσι διὰ νὰ συντηρηθῶσιν. Ὅταν ὁ Μ. Ἀρμουτὴς ἀρχομένου τοῦ Φρίτου ἐκήρυτ-

Αλήθεια
22)3/9/1887

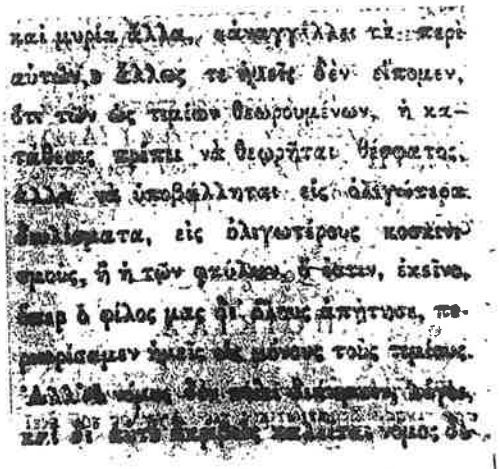
καὶ παραδέχεται ὡς εὐλόγους τους λόγους δι' οὓς δὲν συντρέχουσιν οἱ χωρικοὶ τὸν παθόντα. Ἀλλ', ὦ λογικὲ ἄνερ, ἀφοῦ ἀναγνωρίζεις καὶ παραδέχεσαι ὅτι ἀκουσίως καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς των δὲν συντρέχουσιν οἱ χωρικοὶ τὸν παθόντα, διὰ τί θεωρεῖς αὐτοὺς αἰτίους τῆς τῶν κλοπῶν αὐξήσεως καὶ δὲν θεωρεῖς τοὺς δυναμένους ν' ἄρωσι τὰ προσκόμματα ταῦτα, ὅταν θέλωσιν, ἀλλὰ μὴ θέλοντας; ἢ διὰ τί κἂν δὲν ποιεῖς διάκρισιν ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων σφαλμάτων; δὲν εἶναι τοῦτο ὅμοιον τῷ λέγειν τινὰ ὅτι οἱ χωρικοὶ εἶναι αἴτιοι τῆς ἐφετεινῆς σιτοδείας, διότι μὴ εὑρόντες ὕδωρ, δὲν ἐπότισαν τὰ σπαρτά των; αἴ, ἀμὰ τοιαῦται ἰδέαι, τοιαῦται παλιβουλίαι, τοιοῦτοι ἰσχυρισμοί, εἶναι ἀνεπίδεκτοι λογικῆς συζητήσεως.

Ὡς τρίτην αἰτίαν τῆς τῶν κλοπῶν αὐξήσεως ἐθεώρησεν ὁ φίλος μας τὴν παρὰ τῶν δικαστῶν λεπτεπίλεπτον κοσκίνισιν τῶν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων μαρτυριῶν καὶ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τοῦ «ἐκκεῖ σταχήτ». Ἡμεῖς ἀπεδώκαμεν αὐτῷ τὸ ἀνῆκον σχετικὸν δίκαιον, ἐκφράσαντες συνάμα τὴν λύπην ἡμῶν ὅτι, εἰς οἱανδήποτε θέσιν εὑρίσκεται σήμε-

Αλήθεια
22)3/9/1887

ρον τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν σέβας, καθεστῶς πολλάκις, δυσιυχῶς, ἀναγκαιοτ/τους τοιούτους καὶ μείζους ἔτι τούτων λεπτεπιλέπτους κοσκινισμοὺς, τοιαῦτα καὶ μείζω ἔτι τούτων διυλίσματα καὶ ἀπεδείξαμεν τοῦτο εἰπόντες, (ἐκ τῆς πείρας ἐδιδάχθημεν ταῦτα) ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι μὴ γνωρίζοντες τὴν σημασίαν καὶ βαρύτητα τοῦ ὅρκου καὶ ὡς ἐπ τούτου πρέπει νὰ γίνωνται πολλάκις καὶ λεπτεπίλεπτοι κοσκινισμοὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· ἀπεφηνάμεθα δ' ὅτι πρέπει νὰ γίνηται διάκρισις ἠθικοῦ καὶ κακήθους, χρηστοῦ καὶ ἀχρείου, εὐπροσδέκτου καὶ ἀπροσδέκτου, τιμίου καὶ ἀτίμου, ἐκ λόγῳ ἀρετῆς καὶ κακίας· καὶ ὁ φίλος μας ἐν τῇ ἀγχινοίᾳ του νομίσας ὅτι συνέλαβεν ἡμᾶς ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀντιφάσκοντας, ἐρωτᾷ α'.) ἀφοῦ συνομολογοῦμεν ὅτι οἱ χωρικοὶ φοβούμενοι δὲν μαρτυροῦν, τί μένει νὰ σκοσκινίσουν ἢ καὶ νὰ ἀρβαλίσουν τὰ δικαστήρια πλέον; Ἡμεῖς δὲν εἴπωμεν, ὅτι οὐδεὶς οὐδέποτε ἀποφασίζει νὰ μαρτυρήσῃ, ἀλλ' εἴπομεν ὅτι οἱ μὴ μαρτυροῦντες ἔχουσι πολλάκις δίκαιον, διότι τὰ τῶν μὲν (δηλαδὴ τῶν μαρτυρούντων) παθήματα, γίνονται τοῖς δὲ (δηλαδὴ τοῖς μὴ μαρτυροῦσι) μαθήματα ἀπ' ἐναντίας, τὸ «οὐδέποτε» ὁ φίλος μας μετεχειρίσθη· 6.) ἀποφαίνεται ὅτι, ἡ ἰδέα μας, ὅτι οἱ δικασταὶ πρέπει νὰ κάμνωσι διάκρισιν μεταξὺ καλῶν καὶ κακῶν καὶ νὰ δίδωσι περισσοτέραν βαρύτητα εἰς τὰς καταθέσεις τῶν πρώτων, εἶναι κάπως τολμηρὰ, διότι εἶναι ἀδύνατον(;) οἱ δικασταὶ νὰ γνωρίζωσιν ἑνὸς ἑκάστου τὴν διαγωγήν. Καὶ ὅμως εἶναι δυνατὸν, ἂν ὄχι πλέον, τῶν πλείστων τοὐλάχιστον νὰ γνωρίζωσι τὴν διαγωγὴν· καὶ γνωρίζουσι· γνωρίζει γὰρ ἀνδρὸς καὶ βλέμμα σοφὸν καὶ γέλως ὀδόντων κἀπὶ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, προσθέτω δ' ἂν θέλῃ ὁ φίλος μας

Αλήθεια
22)3/9/1887

ότι εἶναι ὁ αὐτὸς δι' ὅλους· ἀλλὰ μήπως ὁ νόμος ὁρίζει καὶ μέχρι τίνος σημείου πρέπει νὰ προχωρήσῃ ὁ δικαστὴς διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ψευδοῦς ἢ ἀληθοῦς καταθέσεως μάρτυρός τινος; ὁ νόμος ὁρίζει ποίαν ποινὴν πρέπει νὰ ἐπιβάλῃ ὁ δικαστὴς εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπειδὰν πεισθῇ ὅτι εἶναι ἔνοχος τῆς κατηγορίας· ἐκτὸς δὲ τούτων, καὶ κατὰ τὸν ἐν χρήσει ὄντα τουρκικὸν νόμον, καθυποβάλλοντο ἄλλοτε οἱ μάρτυρες εἰς «ττεσλιέν» ὁσάκις δηλονότι ἐνεφανίζοντο ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων μάρτυρες ὑπὸ τοῦ διαγωγῆς, ἐζήτουν οἱ δικασταὶ πληροφορίας παρὰ τῶν εὐυπολήπτων ἐγχωρίων περὶ τῶν τοιούτων μαρτύρων, περὶ τῆς ἀνεπιλήπτου ἢ ἐπιληψίμου αὐτῶν διαγωγῆς, ὅπως σύμφωνα ταύτῃ (τῇ διαγωγῇ) δώσωσι καὶ ἀνάλογον βαρύτητα, ὥστε.... (ἀκολουθεῖ)

12)24 Αὐγούστου 87.

Ὁ εἰς τῆς «Ἀληθείας» καὶ τῆς («Σάλπιγγος» φίλος.

Αλήθεια
22)3/9/1887